

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2013. gada 10. oktobrī*

Civiltiesiskās atbildības apdrošināšana saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontrole saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību — Direktīva 2009/103/EK — 21. panta 5. punkts — Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis — Pilnvarojums saņemt paziņotus tiesas dokumentus — Valsts tiesiskais regulējums, kurā šīs paziņošanas spēkā esamība ir pakārtota nosacījumam, ka ir skaidri izteikts pilnvarojums attiecīgos dokumentus saņemt — Atbilstīga interpretācija

Lieta C-306/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Saarbrücken* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 1. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 26. jūnijā, tiesvedībā

Spedition Welter GmbH

pret

Avanssur SA.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents) un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Avanssur SA* vārdā — *M. Müller-Trawinski, Rechtsanwalt*,

— Austrijas valdības vārdā — *C. Pesendorfer*, pārstāve,

— Portugāles valdības vārdā — *L. Inez Fernandes* un *E. Pedrosa*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — *G. Braun* un *K.-P. Wojcik*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 30. maija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvas 2009/103/EK par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību (OV L 263, 11. lpp.) 21. panta 5. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp pārvaldījumu uzņēmumu *Spedition Welter GmbH* (turpmāk tekstā – “*Spedition Welter*”), kura juridiskā adrese ir Vācijā, un apdrošināšanas sabiedrību *Avanssur SA* (turpmāk tekstā – “*Avanssur*”), kuras juridiskā adrese ir Francijā, jautājumā par atlīdzinājumu apdrošināšanas gadījuma dēļ.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2009/103 preambulā ir ietverti šādi apsvērumi:

[..]

- (20) Ceļu satiksmes negadījumā cietušajām personām būtu jāgarantē līdzvērtīga attieksme neatkarīgi no tā, kurā vietā Kopienā negadījumi notikuši.

[..]

- (34) Cietušajām personām, kas cietušas zaudējumus vai guvušas miesas bojājumus tādā transportlīdzekļa ceļu satiksmes negadījumā, uz kuru attiecas šī direktīva un kurš noticis valstī, kur viņas nedzīvo, būtu jābūt tiesībām iesniegt prasības pret atbildīgās personas apdrošināšanas sabiedrības iecelto atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi dalībvalstī, kur viņi dzīvo. Šis risinājums dotu iespēju personām, kas cietušas zaudējumus ārpus savas dzīvesvietas dalībvalsts, izmantot tām zināmas procedūras.

- (35) Sistēma, ka atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis ir cietušās personas dzīvesvietas dalībvalstī, neietekmē ne materiālo tiesību normas, kuras piemēro katrā atsevišķā gadījumā, ne jautājumu par jurisdikciju.

[..]

- (37) Būtu jāparedz, ka dalībvalsts, kur apdrošināšanas sabiedrība ir licencēta, pieprasītu sabiedrībai iecelt pastāvīgus atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvjus, kas dzīvo vai ir reģistrēti pārējās dalībvalstīs, uzdodot viņiem apkopot visu vajadzīgo informāciju, kura saistīta ar prasībām, kas rodas pēc šādiem negadījumiem, un piešķirot viņiem pietiekamas pilnvaras pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību [veikt vajadzīgās darbības, lai apdrošināšanas sabiedrības vietā un uz tās rēķina nokārtotu ar apdrošināšanas gadījumiem saistītos prasījumus], ietverot kompensāciju izmaksu. Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvjiem vajadzētu būt piešķirtām pietiekamām pilnvarām pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību attiecībā ar personām, kas cietušas negadījumos, un pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību valsts iestādēs un vajadzības gadījumā tiesās, ciktāl tas atbilst starptautisk[o] privāttiesību normām par jurisdikcijas noteikšanu.”

- 4 Direktīvas 2009/103 19. pants ar nosaukumu “Procedūra prasījumu nokārtošanai” ir izteikts šādā redakcijā:

“Dalībvalstis ievieš 22. pantā minēto procedūru to prasījumu nokārtošanai, kas radušies no jebkura 3. pantā minētā apdrošināta transportlīdzekļa izraisītā negadījuma.

[..]”

- 5 Šīs direktīvas 20. pantā ar nosaukumu “Īpaši noteikumi, kas piemērojami [atlidzinājumam tām] personām, k[ur]as cietušas negadījumā dalībvalstī, kas nav [to] dzīvesvieta” ir noteikts:

“1. Direktīvas 20. līdz 26. panta mērķis ir noteikt īpašus noteikumus, kas piemērojami cietušajām personām, kurām ir tiesības uz kompensāciju par jebkuriem zaudējumiem vai miesas bojājumiem, kas radušies negadījumos, kuri notikuši dalībvalstī, kas nav cietušās personas dzīvesvietas dalībvalsts, un ko radījusi tādu transportlīdzekļu lietošana, kuri ir apdrošināti un parasti atrodas dalībvalstī.

[..]

2. Šīs direktīvas 21. un 24. pantu attiecina tikai uz negadījumiem, kas izraisīti, lietojot transportlīdzekli:

- a) kas apdrošināts [dibinājumā, kas atrodas] dalībvalstī, kura nav cietušās personas dzīvesvietas valsts; un
- b) parasti atrodas dalībvalstī, kura nav cietušās personas dzīvesvietas valsts.”

- 6 Minētās direktīvas 21. pantā ar nosaukumu “Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvji” ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka visas apdrošināšanas sabiedrības, kas apdrošina pret riskiem, kuri pieder pie Direktīvas 73/239/EEK pielikuma A punktā norādītās 10. nozares, izņemot pārvadātāju atbildību, ieceļ atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi katrā dalībvalstī, kur tās saņēmušas oficiālu atļauju.

Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis atbild par to prasību nokārtošanu, kas rodas pēc 20. panta 1. punktā minētajiem negadījumiem[.

Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis dzīvo vai ir reģistrēts dalībvalstī, kurā viņš ir norikots.

[..].

4. Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis savāc visu nepieciešamo informāciju saistībā ar prasību nokārtošanu un veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai vienotos par atlīdzības prasījumu nokārtošanu.

Prasība iecelt atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi neskar cietušās personas vai viņas apdrošināšanas sabiedrības tiesības iesniegt prasību tieši pret personu, kas izraisījusi negadījumu, vai tās apdrošināšanas sabiedrību.

5. Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvjiem ir piešķirtas pietiekamas pilnvaras pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību attiecībā ar cietušajām personām 20. panta 1. punktā minētajos negadījumos un pilnībā apmierināt viņu prasības.

Viņiem jābūt iespējai iepazīties ar lietu cietušās personas dzīvesvietas dalībvalsts oficiālajā(-ās) valodā(-ās).

[..]”

Vācijas tiesības

- 7 Vācijas tiesībās Direktīva 2009/103 ir transponēta ar Apdrošināšanas sabiedrību uzraudzības likumu (*Versicherungsaufsichtsgesetz*; turpmāk tekstā – “VAG”).
- 8 VAG 7.b pantā par atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu saistītajā civiltiesiskās atbildības apdrošināšanā ir noteikts:

“1. [...] [A]pdrošināšanas sabiedrībai ir jāieceļ atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis visās citās Eiropas Savienības dalībvalstīs un pārējās Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu ligumslēdzējās valstīs. Tam ir apdrošināšanas sabiedrības uzdevumā jāizskata un jānokārto prasījumi par tāda personiska un mantiska kaitējuma atlīdzinājumu, kas nodarīts negadījuma, kas noticis citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā cietusi persona dzīvo, dēļ un radies, izmantojot attiecīgajā dalībvalstī apdrošinātu un tajā parasti esošu transportlīdzekli.

2. Atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim ir jādzīvo vai jābūt reģistrētam valstī, kurā tas ir iecelts. Tas var rīkoties vienas vai vairāku apdrošināšanas sabiedrību uzdevumā. Tam ir jābūt pietiekamām pilnvarām pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību attiecībās ar cietušajām personām un pilnībā apmierināt viņu prasījumus par kaitējuma atlīdzinājumu. Tam ir jāspēj kārtot lietu tās valsts oficiālajā valodā vai oficiālajās valodās, kurā tas ir iecelts.

3. Saistībā ar prasījumiem, kas radušies šajā apdrošināšanas sabiedrībā apdrošinātā transportlīdzekļa dēļ, atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis ievāc visu to nokārtošanai vajadzīgo informāciju. [...]”

- 9 Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozessordnung*) pamatlietā piemērojamās redakcijas 171. pantā par dokumentu izsniegšanu pilnvarniekam ir noteikts:

“Tiesiska darījuma ceļā ieceltam pārstāvim dokumentus var izsniegt ar tikpat saistošām tiesiskām sekām kā pārstāvētajai personai. Pārstāvim ir jāuzrāda rakstiska pilnvara.”

Pamatprāva un prejudiciālie jautājumi

- 10 2011. gada 24. jūnijā Parīzes (Francija) apkaimē notikušā ceļu satiksmes negadījumā *Spedition Welter* piederošai kravas automašīnai bojājumus nodarīja kāds cits transportlīdzeklis, kurš bija apdrošināts *Avanssur*.
- 11 Pirmajā instancē lietu izskatošajā Vācijas tiesā *Spedition Welter* lūdza atlīdzinājumu EUR 2382,89 apmērā. Šī prasība tika paziņota nevis *Avanssur*, bet gan tās Vācijā ieceltajam pārstāvim, proti, *AXA Versicherungs AG* (turpmāk tekstā – “AXA”).
- 12 Minētā tiesa šo prasību noraidīja kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka sabiedrībai *AXA*, kura neesot pilnvarota saņemt izsniegtus un paziņotus dokumentus, šī prasība esot tikusi paziņota bez juridiski saistošām sekām.
- 13 Par šo nolēmumu *Spedition Welter* iesniedza apelācijas sūdzību *Landgericht Saarbrücken* [Zārbrienes apgabaltiesā].
- 14 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs apelācijas tiesvedības iznākums ir atkarīgs no tā, kā interpretējama Direktīva 2009/103. *Spedition Welter* pret *Avanssur* celtās prasības pieņemamība esot atkarīga no tā, vai šīs direktīvas 21. panta 5. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka izsniegtos vai paziņotus dokumentus pamatlietā esošās atbildētājas vietā ir tiesīgs saņemt atlīdzības prasību administrēšanas

pārstāvis. Gadījumā, ja tas tā ir, būtu vēl jānoskaidro, vai šī minētās direktīvas tiesību norma ir tik nepakārtota nosacījumiem un pietiekami konkrēta, ka *Spedition Welter* uz to varētu atsaukties, lai apgalvotu, ka *Avanssur* esot pilnvarojusi *AXA* saņemt tai izsniegtos vai paziņotos dokumentus.

15 Šādos apstākļos *Landgericht Saarbrücken* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Direktīvas 2009/103] 21. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvja pilnvarās ietilpst apdrošināšanas sabiedrības pilnvarojums tās vietā saņemt izsniegtus un paziņotos dokumentus un tāpēc tiesvedībā pret apdrošināšanas sabiedrību par apdrošināšanas gadījumā radušos zaudējumu atlīdzināšanu tiesas veikta cietušās personas celtās prasības paziņošana apdrošināšanas sabiedrības ieceltajam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim ir uzskatāma par pienācīgi veiktu to iecēlušajai apdrošināšanas sabiedrībai?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

2) vai Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktam ir tāda tiešā iedarbība, ka cietusī persona uz to var atsaukties valsts tiesā, kā rezultātā, ja izsniegšana ir notikusi atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim kā apdrošināšanas sabiedrības “pārstāvim”, taču izsniegto vai paziņoto dokumentu saņemšanas pilnvara nav tikusi izsniegta tiesiska darījuma ceļā un arī valsts tiesību aktos attiecībā uz šādu gadījumu nav paredzēts likumisks pilnvarojums tos saņemt, valsts tiesai ir jāpieņem, ka ir notikusi pienācīga izsniegšana attiecībā uz apdrošināšanas sabiedrību, ja citādi paziņošana atbilst visiem valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem?

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

16 Pirmajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to pietiekamo pilnvaru vidū, ar kurām ir jābūt apveltītam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim, ir arī viņa pilnvarojums ar juridiski saistošu spēku saņemt paziņotos tiesas dokumentus, kas vajadzīgi, lai tiesā pēc piekritības uzsāktu tiesvedību atlīdzinājuma par apdrošināšanas gadījumu saņemšanai.

17 Ievadam jāatgādina, ka, lai noskaidrotu Savienības tiesību normas tvērumu, ir jāņem vērā gan tās formulējums, gan tās konteksts, gan arī tās mērķi (2013. gada 9. aprīļa spriedums lietā C-85/11 Komisija/Īrija, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Šajā lietā, lai arī atbilstoši Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punkta formulējumā teiktajam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim ir jābūt pietiekamām pilnvarām pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību attiecībās ar cietušajām personām un pilnībā apmierināt viņu kaitējuma atlīdzinājuma prasījumus, šajā tiesību normā, šādi nosakot šīs pārstāvības mērķus, tomēr nav precizēts tālab piešķirto pilnvaru konkrētais apjoms.

19 Šajos apstākļos jāatgādina, ka ar Direktīvu 2009/103 ir gribēts ceļu satiksmes negadījumā cietušajām personām garantēt līdzvērtīgu attieksmi neatkarīgi no tā, kur Savienībā negadījumi ir notikuši. Tālab savas tiesības uz atlīdzinājumu šīm cietušajām personām ir jāvar izmantot savas dzīvesvietas dalībvalstī pret atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvi, ko attiecīgajā valstī iecēlusi atbildīgās personas apdrošināšanas sabiedrība.

- 20 Direktīvas 2009/103 preambulas 37. apsvērumā ir teikts, ka dalībvalstīm ir jāparūpējas, lai šiem atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvjiem būtu pietiekamas pilnvaras pārstāvēt apdrošināšanas sabiedrību gan attiecībā ar cietušajiem, gan arī valsts iestādēs, tostarp vajadzības gadījumā – cik vien tas ir saderīgi ar starptautisko privāttiesību normām par jurisdikcijas noteikšanu – arī tiesās.
- 21 Tātad no iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem skaidri izriet, ka Savienības likumdevēja griba ir bijusi tāda, lai apdrošināšanas sabiedrību pārstāvība, kāda tā paredzēta Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktā – un kuras dēļ gan nav apšaubāms starptautisko privāttiesību normu saistošais spēks – ietvertu arī pārstāvību, kas cietušajām personām ļauj valstu tiesās ar juridiski saistošu spēku celt prasību par ciestā kaitējuma atlīdzināšanu.
- 22 Turklāt, kā savu secinājumu 25. punktā norādījis ģenerālvokāts, no sagatavošanas materiāliem direktīvām, kas bijušas Direktīvas 2009/103 priekšteces un apdrošināšanu jomā ar to ir tikušas kodificētas, izriet, ka cietušās personas valstī esošā apdrošinātāja pārstāvībā, pēc likumdevēja domām, būtu jāietilpst pilnvarojumam saņemt paziņotus tiesas dokumentus, lai arī tas būtu ierobežots, jo nedrīkstētu būt pretrunā starptautisko privāttiesību normām par jurisdikcijas noteikšanu.
- 23 Tādēļ šajās robežās to pietiekamo pilnvaru vidū, ar kurām ir jābūt apveltītam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim, ir arī viņa pilnvarojums saņemt paziņotus tiesas dokumentus.
- 24 Turklāt, šādu pilnvarojumu izslēdzot, Direktīvai 2009/103 būtu laupīts viens no tās mērķiem. Proti, kā savu secinājumu 32. punktā norādījis ģenerālvokāts, atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvja uzdevums atbilstoši Direktīvai 2009/103 nospraustajiem mērķiem ir tieši atvieglot negadījumos cietušo personu veicamās darbības, konkrēti, tām ļaut savus prasījumus iesniegt savā valodā. Tādēļ ar šiem mērķiem nebūtu saderīgi liegt šim cietušajam personām – ja reiz viņu sākotnējās formalitātes ir kārtotas tieši ar šo pārstāvi un tām ir tiesības celt prasību tieši pret apdrošinātāju – šim pārstāvim paziņot tiesas dokumentus, lai celtu atlīdzinājuma prasību tiesā, kurai lieta ir starptautiski piekritīga.
- 25 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to pietiekamo pilnvaru vidū, ar kurām ir jābūt apveltītam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim, ir arī viņa pilnvarojums ar juridiski saistošu spēku saņemt paziņotus tiesas dokumentus, kas vajadzīgi, lai tiesā pēc piekritības uzsāktu tiesvedību atlīdzinājuma par apdrošināšanas gadījumu saņemšanai.

Par otro jautājumu

- 26 Ievērojot uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, ir jāatbild uz otro jautājumu, ar kuru iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tādos apstākļos kā pamatlietā esošie privātpersona var atsaukties uz Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktu, lai pierādītu, ka tiesas dokumenta paziņošana atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim ir spēkā, lai arī šis pārstāvis tiesiska darījuma ceļā nav ticis pilnvarots saņemt šādi paziņotu dokumentu un valsts tiesībās šādā gadījumā nav paredzēts likumisks pilnvarojums.
- 27 Tādējādi pamatlietas kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai, ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, tai, lai izpildītu lūgumu, ko, atsaukdamās uz Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktu, ir izteikusi kāda privātpersona, ir pienākums nepiemērot valsts tiesību normas, kurās ir izslēgts, ka atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis varētu saņemt paziņotus tiesas dokumentus bez nekāda tiesiska darījuma ceļā noformēta pilnvarojuma.
- 28 Šajā ziņā jāatgādina, ka jautājums, vai valsts tiesību norma, ciktāl tā būtu pretrunā Savienības tiesībām, ir jāatstāj nepiemērota, rodas tikai tad, ja šo tiesību normu atbilstīgi interpretēt izrādās neiespējami (2012. gada 24. janvāra spriedums lietā C-282/10 *Dominguez*, 23. punkts).

- 29 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, piemērojot valsts tiesības, valsts tiesām tās ir jāinterpretē cik vien iespējams atbilstoši attiecīgās direktīvas tekstam un mērķim, lai sasniegtu tajā paredzēto rezultātu un tātad panāktu atbilstību LESD 288. panta trešajai daļai. Proti, šis valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas pienākums ir neatņemama LESD sistēmas sastāvdaļa, jo tas ļauj valsts tiesām, īstenojot savu kompetenci, nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, iztiesājot tajās iesniegtās lietas (skat. it īpaši 2004. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās no C-397/01 līdz C-403/01 *Pfeiffer* u.c., Krājums, I-8835. lpp., 114. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Dominguez*, 24. punkts).
- 30 Atbilstīgas interpretācijas princips prasa, lai valstu tiesas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, darītu visu, kas ir to piekritībā, lai nodrošinātu attiecīgās direktīvas pilnīgu efektivitāti un nonāktu pie direktīvas mērķim atbilstīga risinājuma (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dominguez*, 27. punkts, un 2012. gada 5. septembra spriedumu lietā *C-42/11 Lopes Da Silva Jorge*, 56. punkts).
- 31 Pamatlietā netiek apstrīdēts, ka *VAG* 7.b panta 2. punktā ir teju burtiski transponēts Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punkts. Tāpēc atbilstīgi Savienības tiesību normām šis valsts tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvis ir pilnvarots saņemt paziņotus tiesas dokumentus.
- 32 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka tādos apstākļos kā pamatlietā esošie, kad valsts tiesību aktos Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktā noteiktais ir pārņemts teju burtiski, iesniedzējtiesai, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ir jāinterpretē valsts tiesības atbilstīgi tam, kā šo direktīvu interpretē Tiesa.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 33 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvas 2009/103/EK par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību 21. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to pietiekamo pilnvaru vidū, ar kurām ir jābūt apveltītam atlīdzības prasību administrēšanas pārstāvim, ir arī viņa pilnvarojums ar juridiski saistošu spēku saņemt paziņotus tiesas dokumentus, kas vajadzīgi, lai tiesā pēc piekritības uzsāktu tiesvedību atlīdzinājuma par apdrošināšanas gadījumu saņemšanai;
- 2) tādos apstākļos kā pamatlietā esošie, kad valsts tiesību aktos Direktīvas 2009/103 21. panta 5. punktā noteiktais ir pārņemts teju burtiski, iesniedzējtiesai, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ir jāinterpretē valsts tiesības atbilstīgi tam, kā šo direktīvu interpretē Eiropas Savienības Tiesa.

[Paraksti]